

ตอนที่ ๒

จินตนาการ นิทาน ความฝัน

ย่างเข้าฤดูหนาวแล้ว คึนนี่ อากาศช่างหนาว
เฉียดเหลือเกิน แสงดาวระยิบระยับทั่วเวียงฟ้า แสง
ไฟกระพริบ ริบหรี่ ลอดออกมาจากหน้าต่าง ของ
บ้าน ที่เจ้าของยังไม่ได้เข้านอน เสียงน้ำตก ดัง
แว่วมาแต่ไกล เป็นดนตรีธรรมชาติ กล่อมผู้คน
ก่อนเข้านอน

จันท์นี่ ยังคงนั่งผิงไฟซบได้ความหนาว หน้า
กองฟืนบนชานไม้ หน้าบ้าน เหมองดูความบน
ท้องฟ้า หิ่งห้อยคู่หนึ่ง บินวนเวียน ผ่านหน้าไป
ความรู้สึกโดดเดี่ยว ว่าเหว่ เริ่มรู้รึเข้าเข้ามาใน
หัวใจ เสียงเล่านิทานของ ตาเบลด กับ ลังซ์ เพิ่ง
จะเริ่มตัน ซึ่งเป็นกิจวัตรประจำ ของทวดและ
เหลนคู่นี้ไปแล้ว

“วันนี้ หง่อม มีเรื่องอะไรเล่าอีกล่ะ”

“เดี่ยว นึกก่อน”

“แต่เรื่องเต่า ไม่เอาแล้วนะ”

ไม่นาน เสียงนั้น ก็ค่อยๆ เงียบหายไป ทุกคน
หลับกันหมดแล้ว มวลลมก้อนหนึ่ง หอบเอาความ
เยือกเย็นวูบผ่านมา แล้วโปรยความหนาวทิ้งไว้

ก่อนพักจากไป หนานนี่ทวิตความหนักหน่วงมากกว่าทุกปี จันนี่ ยั้งนั่งอยู่คนเดียวเพียงลำพังข้างกองไฟที่กำลังจะมอดดับลง เธอค่อยๆ เอนกายพิงกับเสาหลัก เฟ่งมองไปบนท้องฟ้า ถ้ำบนสวรรค์ มีเทวดาจริง เธอก็อยากจะบอกว่า สวรรค์ประทานพรให้เธอมีลูกชายที่น่ารักและเป็นเด็กดี แต่ทำไมต้องมอบชีวิตที่ยากลำบาก ให้แก่เธอและลูกตัวยโส สวรรค์ รู้ไหมว่า เวลานี้ ความหนาว ความเหงา มันแทรกซึมเข้าไปถึงกลางใจ จนแทบจะทนไม่ไหวแล้ว

ก่อนล้มตัวลงนอน ประตูห้องนอนค่อยๆ แจ่มเปิดออก ครั้งแรก คิดว่าเป็นเพราะแรงลมพัด แต่เมื่อประตูเปิดครึ่งบาน ปรากฏเงาของใครคนหนึ่งค่อยๆ เคลื่อนผ่านเข้ามา ความพิศวง สะกดจันนี่ให้นั่งนิ่ง จดจ้องไปที่ร่างนั้น แสงไฟสลัวๆ บนหัวเตียง แม้จะไม่สว่างมากนัก แต่ก็พอมองเห็นสิ่งที่อยู่ตรงหน้า ความทรงจำค่อยๆ กลับคืนมาอย่างรวดเร็ว ... อะไรงี้กันนี้! ตึกๆ แบบนี้ ยศกร มาได้อย่างไร เธอค่อยๆ วางกระเป๋าเดินทางลงกับพื้น แล้วเดินเข้ามาหา จันนี่ อย่างช้าๆ รวากับเกรงว่า ลูกสังข์ จะตื่น เขามองไปที่ร่างของลูกชาย สังข์ อย่างชื่นชม สังข์กำลังหลับสบาย ตอนนี้ เธอทำอะไรไม่ถูก ทั้งประหลาดใจ

และดีใจพร้อมๆ กัน

“คุณ ... คุณมาที่นี่ได้อย่างไร?”

“ผมตามหาคุณไปทุกที่ ทุกวัน ตั้งแต่คุณออกจากบ้าน”

“คุณออกตามหา นี้ ทำไม? คุณรู้ได้อย่างไรว่า นี้ อยู่ที่นี่?”

น้ำเสียงของจันทน์ ลั่นเครือด้วยความเศร้า แต่ระคนด้วยความแค้นเคือง ยศกร อ่าน ความหมายของเสียงเมื่อยรัก รู้สึกเหมือนโดนถูก ของแข็ง กระแทกที่หัวใจ รู้สึกว่าตนเองทำผิดต่อ ภรรยา อย่างไม่น่าให้อภัย

“ผมขอโทษ ที่ผมรุนแรงกับคุณและลูก ... ผม ขอโทษ” ยศกร ก้มหน้าดำนึก อยู่พักใหญ่ แม้ ความแค้น จะฝังอยู่ในอก อัดแน่นมาแสนนาน แต่ จันทน์ก็คือผู้หญิงคนหนึ่ง แม้ในอดีต จะถูกฉ้อฉล ไล่ไสส่ง แต่เยื่อใยความรัก ความรักดีมันยังอยู่ และมันยังอยู่มาจนถึงวันนี้ เวลานี้ หัวใจของเธอ คงไม่แข็งพอ ที่จะคือตั้ง ปล่อยให้ตัวรักก้มหน้า รอการให้อภัยอยู่เช่นนั้นนาน จันทน์ โผเข้ากอด ตัวรัก ความอบอุ่นไหลหลังเข้าไปในหัวใจ ได้ ความเหงา ความหนาวออกไป

“คุณขา ทำไมคุณถึงเพิ่งมา นี้ คิดถึงคุณ

เหลือเกิน”

น้ำตาไหลพร่างพรูออกมา ความรู้สึกอบอุ่น
เช่นนี้ เธอไม่เคยได้รับเลย ช่วงหลายปีมานี้ ยศกร
กอดจับหนีไว้อย่างแน่น รอจนกระทั่ง เมื่อยรักรู้สึกอ่อน
คลายลง

“ลังซ์ อยู่ไหนล่ะ ผมขออุ้มแกหน่อย”

จันทน์ เช็ดน้ำตาแห่งความปลื้มปีติ อารมณ์
ของจันทน์ ผ่อนคลายลง ยศกร ประคองไหล่ของ
เมียรัก เข้าไปหาถูก จันทน์ นั่งลงที่ขอบเตียง ยื่น
มือไปลูบหัวของลูกเบาๆ แล้วมองหน้ายศกร เพื่อ
จะบอกสามีว่า นี่ไง ลังซ์ ลูกของเรา เขาโตขึ้นมาก
เลยนะ หน้าตาผิวพรรณ เหมือนพ่อของเขา อย่าง
กับพิมพ์เดียวกัน

ยศกร มองดูลูกชาย ยิ้มด้วยความปลื้มปีติ
อยากจะเข้าไปกอดลูก แต่ก็กลัวลูกจะตื่น อึกใจก็
เกรงว่าลูกจะจำตนเองไม่ได้ เขายืนดังเงทำอะไรไม่
ถูก

“ฮุ ฮุ ฮุ” เสียงไอ ของ ยศกร สร้างความ
ประหลาดใจ แก่จันทน์ เธอจึงมองใบหน้าของ
สามี ด้วยความห่วงใย ค่อยๆ ยื่นมือทั้งสองข้าง
ลูบไล้ใบหน้าซีดๆ ของ ยศกร

“ผมไม่ค่อยสบาย นี้ กลับไปอยู่บ้านกับผม

เถอะ ผมคิดถึงคุณ คุณเป็นผู้หญิงคนเดียวที่ผม
รัก ... ฮุ ฮุ”

“นี่คุณเป็นอะไรไป” จันทน์ อุทานด้วยความ
ตกใจ “คุณๆ นี่มันอะไรกัน”

เลือดไหลย่อย ออกมาจากจมูกของ ยศกร
จนเประอะเปื้อน บริเวณใบหน้าของเขา และเลือดสี
แดงเข้มที่มือของเธอ ยศกร ทรงตัวไม่อยู่ ร่างทรุด
ฮวบล้มลงกับพื้น ...

จันทน์ สะอื้นขึ้น หัวใจเต้นถี่ มือทั้งสองโอบ
กอดตัวเอง ทบทวนความทรงจำอยู่ครู่หนึ่ง จนสติ
กลับคืนมา เธอยังคงนั่งอยู่หน้ากองไฟที่เหลือแต่
ถ่านไม้สีแดง และดูใบไม้ดำร่วงฝ่ามือ มันยังปกติ
แต่เธอเพิ่งสังเกตเห็นฝ่ามืออันหยาบกร้านของเธอ ไม่
คิดเลยว่า ตลอดเวลาที่มาอยู่ที่นี่ เธอจะทำงาน
หนัก โดยไม่คิดหวังเรื่องผิวพรรณ เพียงเพื่อให้ลืม
อดีต แต่นั่น มันไม่ได้ทำให้เธอหายเศร้าโศกเลย
ความรัก ความปวดร้าว มันยังฝังลึกแน่นอยู่ในใจ
ยากที่จะลบเลือนไปได้ แม้วันเวลา จะล่วงเลยมา
หลายปีแล้วก็ตาม

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๗ ชีวิตที่โหยหา

(บทที่ ๓ วันสังหาร)

กลับไปที เว็บบอร์ด คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>